

LBRIS

We know
books

Editor: Vasile Burlui

Redactor & Coperta: Paul Gorban

Tehnoredactor: Alexandra Uzier

Bun de tipar: Livia Iacob

Pregătire de tipar: Cornel Dulceanu

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

CÎMPEAN, RALUCA LUCIA

Cel mai aproapele meu / Raluca Lucia Cîmpean.

- Iași: Cartea Românească Educațional, 2021

ISBN 978-606-057-114-8

821.135.1

Raluca Lucia Cîmpean

Cel mai aproapele meu

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași - 2021

Adresa: IAȘI, Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecredu.ro

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Pentru EL

Cuvânt introductiv, de Horea POENAR	6
Cascadă.....	11
Glissando.....	12
Cel mai aproapele meu.....	13
Întâmplător	15
Fără cuvinte	16
Scrib.....	17
I-logic	18
Ana	19
Peste rânduri.....	20
Cântare.....	22
Dacă n-ar fi.....	23
Răgaz.....	24
Zburător.....	25
Ultima piesă.....	26
Tu.....	27
Dalila	28
De poveste.....	29
Dincolo de aproape	30
Ascultă!	31
Da!	32
Întraripare	33

Cuvântul.....	34
Petală.....	35
Dincolo.....	36
Închid.....	37
Decembrie, de dimineață	38
Cazul pronumelui personal.....	39
Cealaltă	40
Jucărie	41
Mi-e	42
Exercițiu de memorie	43
Aparent.....	44
De veghe.....	45
Încremenește.....	46
Pași	47
Valuri de păsări.....	48
E martie devreme.....	49
Primește-mă, poveste.....	50
Mai roșu decât roșu.....	51
Astăzi e despre soare și muguri.....	52
Insomniacii de profesie.....	53
Regina nopții	54
Ajun.....	55
Dincolo de aproape	
Eventually	57
Inventory	60
In the meantime	61
Missing you	62
Square Palm Reading.....	63

Converging Routines	64
Freedom of Choice.....	65
Stray Eyelash	66
My Friend.....	67
Commuters of the True Faith	68
Stage Directions	69
Curse	70
Good Friday.....	71
Frame	72
To Sing	73
Amen.....	74
I failed	75
I silenced.....	76
Sometimes.....	77
Just between You and Me	78
Some things come in pairs	80

celălalt, scrie Raluca Lucia Cîmpean și într-un asemenea loc așteaptă să-și întâlnească cititorul. Iar dacă acesta acceptă că poate exista poezie și fără mizeria cotidianului (pentru că, nu-i așa, ajunge tristețea lucrurilor simple) și fără inserția tehnologicului (pentru că, nu-i așa, lirismul nu e doar digital și la curent cu ultimele hituri pop sau rock), e un loc în care acest volum ar putea reuși pariul său esențial: să-l îmblânzească pe celălalt pînă acolo unde – dincolo de logica gramaticii și a cuvintelor – să poată descoperi, ca o nișă, ca o nuanță sau viziune specială, pragul care nu mai e o zonă de trecere, ci starea autentică a apropierii.

Horea POENAR

Cascadă

Măinile tale erau mâini cinstite,
grijulii și timide, atente să păstreze albă
distanța infimă dintre ele și
măinile mele, mâini conștiente pînă la ultimele
capilare de
locul lor,
mâini rezervate *dar* dornice să primească atingerea
măinilor tale
acum calde
și familiare,
în omeneasca și fulguranta căutare a
măinilor mele
desperecheate fără
măinile tale.

Glissando

M-ai strâns în brațe și m-ai păstrat atât cât
să conservi o senzație pe vară.
M-am regăsit în cuibul dintr-odată al „nostru”
atât cât să mi te doresc al meu măcar și numai
pentru următoarea secundă
decupată sintetic din miezul canicular-diform al zilei.
Mi-ai ghicit gestul vag și te-ai supus momentului,
dornic și înfrigurat,
alunecând sub buzele mele și strecurându-ți
colțurile gurii
timid-hoțeste
o dată și încă o dată,
într-un aproape-sărut
zmeură.

Cel mai aproapele meu

Atât de onest era seninul de octombrie copt,
că ar fi putut ascuți creioane, păreri și mai ales
sentimente.
Hârtia s-ar fi destrămat și ar fi lăsat loc gestului
sublimat în pas și urma lui reflexă.

Alo?

Da.

Când mănânc ceva bun,
îmi vine să vorbesc cu tine,
Muza mea.
Știu că, la capătul firului de păianjen
pe care se leagană antigravitațional
emoții mai grele decât elefanții,
te găsesc cuminte, Penelopa mea ochioasă: rebelă și
domestică, interogativă și
în reflux afirmativă.
Tu ești miezul meu de lujer!
De ce mă zbat, atunci, să ard anii dintre noi și să te
aduc în zona nuanțelor mele?
Nu înțelegi? Tu chiar nu înțelegi că nu trebuie să
cunoști totul, să numești și să clasezi?

Ba da, dar....

Nu mai răspunde și nu mai întreba,

respiră și vorbește, vorbește și tu
așa cum vorbesc eu cu tine: (inspirat)
Sau taci: și tăcerea e muzică!

Când îmi vine-a plânge, vreau să te chem pe tine,
Omule drag,
pentru că tu nu ai vrea să știi câte corăbii am avut,
unde s-au înecat și ce a mai rămas din ele.
Tu m-ai privi serios și m-ai așeza la masă
și mi-ai da de mâncare și de băut.
Mi-ai aminti să mă grăbesc, că se răcește,
și să am grijă de pânzătură, să n-o pătez că...
nu mai iese la spălat.
Și numai într-un târziu și într-o doară m-ai întreba:
Da' tu a cui ești, tu fată?
Eu m-aș uita peste umăr, la troscotul asfixiat de
praf și toropit de căldură
și aș depăna repede, ca un descântec: a lu' Iovu,
din Luncă, a lu' Ana Mică.
Și s-ar rupe vraja rea:
Ochi în ochi, aș începe să plâng fără lacrimi,
printre genele tale
și aș ridica din umeri.
Atunci m-ai lua de mână: lasă, trece...,
hai acasă, c-avem treabă!

Întâmplător

E în încheietura mâinii tale calde,
în umărul meu descântat sub respirația ta creativă,
în privirea ta răspândită
asupra gândului meu nearticulat
decât în emoții distilate în trăiri pulsatorii.
E în tresărirea ta, minunată
de firescul suflului nostru
inspirat.
E într-o ceașcă de ceai
în care ne citim după-masa.
E dincolo de tine și de mine....
....întâmpinarea noastră...

Fără cuvinte

Îmi întind o mână
cu structura forjată de vene și oase și nervi
și emoții roșii
încapsulate în vase verzi
de sânge decolorat
de orice dorință
afară de pulsiunea primară de a respira
incolor și adânc
până în rărunchii a ceea ce am fost și sper
să mai fiu.

Îți întind o mână albă de cuvinte:
Trăiește-mă
în limba nevorbită a călătorului
într-o Lume Nouă în care te-ai căutat
și m-ai găsit
cum își găsește floarea fructul!

Scrib

Și acum?
E vremea de așteptat
să mă faci „scriitoare”
citindu-mă

pe silabe
sau dintr-o răsuflare amplă,
cuprinzătoare de
liniști și neliniști fulgurante:
mă mângâi cu o întrebare arzătoare în căușul
palmei;
mă întorc spre tine ca și cum m-aș întoarce acasă:
fără să fi plecat niciodată

pe tăcute
sau pe șoptite

dimineața târziu
sau seara devreme
sau noaptea exact la ora trei și un pic
sau pur și simplu
când e vremea:
vremea de ... trăit!

I-logic

Dacă s-a întâmplat ceva
e pentru că mă lasă cuvintele
singură
în piața pustie
în care tarabele de bijuterii din El Salvador și din
sertarul unei bătrâne doamne care n-a devenit
bunică din comoditate sau pur capriciu
nu s-au întins încă în toată mândria lor pe trotoare
și de-a lungul cireșilor înfloriți festiv
și turistic

dacă s-a întâmplat ceva e pentru că
mă lasă poveștile pe mâna unei trăiri
fără limite de mândrie
demnitate
sau de
unu plus unu fac doi

dacă s-a întâmplat ceva e pentru că
astăzi e ziua dinaintea celei de mâine.

Ana

Când eram mică,
(Ai fost și mică?)
în cămara bunicii mirosea a coajă de lămâie
și a vanilie,
a prune uscate, a scortişoară
și a pulbere de pesmet,
a zahăr, a busuioc
și a răbdare;
astăzi miroase a copilărie.
(Și sunt tot mai mică)

Mă iubește, nu mă iubește...
psalmodiezi sub respirația ținută în frâu,
în timp ce-i smulgi, una cate una, aripile
și o clasezi în regnul târâtoarelor,
fără să bănuiești că numai dorul de dar
ți-a predat-o în palmă
ca s-o supui dez-zidirii.